

Punt de vista

Miquel Caballero, professor de piano

Pens que els que ens dedicam a la docència ens enfrontam inevitablement amb un problema, més encara si tractam alumnes d'adolescents: la manca d'interès o de voluntat a l'hora de dedicar el temps indispensable a l'estudi per a progressar en qualsevol matèria, en aquest cas, la música.

És cert que pertoca al mateix professor fer que l'ensenyament sigui estimulant, entretingut, constructiu..., en definitiva, qualsevol cosa menys avorrit. Una vegada assumida aquesta responsabilitat, es van madurant una sèrie d'idees al llarg dels anys, i a mesura que es van acumulant experiències com a professor un arriba a la conclusió que el mestre que tan sols veu els seus alumnes durant una hora i mitja a la setmana mai no pot suplantar la influència dels pares sobre els seus fills.

L'educació del nin ha d'estar fonamentada i sostinguda per l'ambient familiar. El professor (el professor de piano en aquest cas) no pot controlar si el seus alumnes estudien un poc cada dia o no ho fan. Arribats en aquest punt, un pren consciència de la realitat.

La música no és una matèria que tingui rellevància dins la nostra societat. En una família normal es qüestionarà abans la necessitat de comprar un instrument musical (un piano, per exemple) que un ordinador; es considerarà més greu que el nin deixi d'anar als entrenaments de bàsquet, que no el fet que assisteixi a la classe setmanal de piano sense haver-se mirat l'instrument entre classe i classe. A més, els puc assegurar que per moltes de les nostres famílies seria una autèntica bomba que el seu fill o la

seva filla un bon dia comunicàs la seva intenció d'estudiar la "carrera" de música. Escric "carrera" entre cometes perquè la veritat és que per a moltes mentalitats del nostre entorn estudiar Dret, Medicina o Arquitectura sí que és fer una "carrera", però això de ser pianista o violinista pertany a ments bohèmies i de vividors que no toquen de peus a terra.

Pot sonar a tòpic, però vivim en una societat consumista i materialista en què l'art no hi té cabuda, on es cerca allò que és pràctic i que té una rendibilitat a curt termini, o allò que en aperiència ens pot obrir les portes en el futur professional.

Estudiar música no ha de ser una obligació per a ningú, ni un objectiu professional a no ser que arranqui d'una decisió personal i lliure. Ens hem de preguntar sobre la conveniència de donar més importància a la formació i a l'enriquiment personal dels nostres fills, mitjançant tasques que estimulin el seu propi coneixement a través de l'art, que a través de les grans joies del passat siguin capaços de valorar més el present, que puguin ser més lliures a través de la cultura entesa des d'aquesta perspectiva. Aquesta és una tasca a la qual tots hi hem de participar.

No és fàcil canviar la mentalitat dominant. Segurament hauran de passar una o dues generacions abans que es recuperi l'estima i la valoració per tot allò que és cultura, més enllà del consumisme. L'enriquiment individual i col·lectiu passa necessàriament pel foment dels valors culturals. □